

DOBOZI ESZTER

Behemót

*Gyere, mondták, és ott állt Behemót
mint gép a tarlón. Hány ház, hány világ
elférne benne! S hidegen hagyott
a sok kerék, szíj, a csőrendszerek,*

*nem vonzott fenn a kormányos helye.
Mint úri gálya, idegen maradt.
Ellenségesen hasította szét
– láttam – az éjszakát a művi fény.*

*A bűnök házában járva később
ébredtem rá a szagra: hát ez volt!
Gépszír s -olaj szaga kínozván őt,
a gyermeket, mint a kor az elmét.*

*Zárkák, kazamaták rengetegén
folyt, torlódott a rendszer bűzeként,
álmot, eszméletet, mindent fölélt,
s csak a bírhatatlan tombolt helyén.*

*És most énbőlölem tör föl, árad,
mint a gépszír s -olaj szaga egykor,
a rontott égre infúziókkal
kötve fekszem, lelkemig ütöten.*

Hószín átfut, sár fennakad

*Szövöm fényszálakból hálóm,
szítám kötöm fényhálóból,
rázom-rázom, meghintálom,
majd egyet ígyen suhintok,
amúgy másikat suhintok,
pörgetem és kocogtatom,
átnézek rajta, ott látok
porzó aranyfüstöt, jármot:
kéklő ezüstfogaton jár,
aki megidézhetetlen.*

*Mártom fejembe, s áthúzom
aranyszítám koponyámon.
Minden testem átszűrődik,
látható s a láthatatlan.
Átszűröm rajt' velőm, csontom,
át a sejtek sokaságát,
tüdőm, májam, minden szervem:
hószín átfut, sár fennakad.
Hányszor születik a Bárány!
Elég a Rossz gonosz lánggal.*